

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 11. maj 2014

Kirkedag: 3.s.e.påske/B

Tekst: Joh 14,1-11

Salmer:

SK: 722 * 7 * 58 * 52 * 474 * 243

LL: 722 * 447 * 449 * 52 * 243

Min svigermor døde i torsdags, 90 år gammel og mæt af dage. Dog har hun ikke de senere år kunnet give udtryk for, hvorledes hun har oplevet dagene, og alligevel virkede hun altid glad og til at have det godt. Men det har været så som så med fællesskab med svigermor de senere år.

Det har det selvfølgelig også været for børnebørnene. Og da vi fortalte vore børn, at mor tog til mormor, da hun var døende, da sagde en af vore sønner, som for ½ år siden selv blev far: ”Så nåede mormor ikke at se Salome.” Salomes oldemor har dog fået sendt et billede, men sansede næppe, hvem det var, da hun jo ikke genkendte nogle af os.

Salome kommer aldrig til at kende sin oldemor. Hun kan se billeder af hende og høre om hende, men kende hende kommer hun ikke til. Og heri er hun jo ikke alene. Alle har vi slægtninge, vi aldrig har kendt, om end vi har levet lidt af livet sammen med dem. Vi har kun hørt om dem og måske set billeder.

At være et kristent, troende menneske er at være et kendt menneske.

I gamle Bibler hedder det om Adam og andre mænd i bibelhistorien, at de kendte deres kone. Praktisk nok. Men der

står ofte, at manden kendte sin kone og hun blev gravid. Det er i vores bryllupsritual med et citat fra Ny Testamente blevet til ordene om, at de skal blive til eet kød.

At 'kende' er at gøre sig til eet med og blive en del af noget andet. Hovedpointen ligger på, at det at kende en anden gør jeg'et til et 'vi'. Vi bliver hinandens og gør fælles sag. At kende er at gøre en andens sag, en andens liv, til min forpligtelse og også til mit ansvar.

Det er derfor en stærk svækkelse af det at kende, når vi taler om de kendte, eller om at kende den og den. Der er i hvert tilfælde ikke bibelske dimensioner over kendskabet. Men det er der, når vi kender vore slægtninge og vore venner. Dér gør vi hinandens liv til fælles sag.

Derfor er det at være et bevidst, troende, kristent menneske også at være et kendt menneske. Et menneske kendt af Gud.

I beretningen om Moses ved den brændende tornebusk hedder det om Gud: Jeg har set mit folks lidelser i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig... Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde. Gud ser, Gud hører, og Gud kender/lægger sig på sinde.

Gud kender sit folk. Gud kender os. Ser og hører os. Gud Herren, som åbenbarede sig for Moses med navnet 'Jeg Er'. Gud Herren ER. Derfor kan vi heller ikke spørge: "Hvad var før Gud?" For Gud ER! Det er meningsløst at tale om 'før' eller 'efter', når det handler om Gud Herren. Derfor lovpriser Herren også i gudstjenesten med ordene 'fra evighed til evighed'.

Evigheden er ikke et tidsbegreb, men et rumligt begreb, hvori Gud Herren ER. Evigheden er Guds væren. Derfor kan man

heller ikke sige, at Gud 'altid' er, for 'altid' er et lineært/tidsligt begreb. Tid giver ikke mening for Gud, men er meningsfuldt og nødvendigt for os. Vi har fået tiden, men Gud ER uden for tiden.

Vi har en tid. For os er der noget 'før' og noget 'efter'. Vi har en tid, hvor nogle levede før os, som vi ikke kender, og nogle vil leve efter os – eller måske endda sammen med os – som vi heller ikke kender. Vi kan ikke gøre fælles sag med hinandens liv. Men i den tid, vi har, er vi kendt af Gud Herren, som ER.

Gud Herren ER, og Han åbenbarer sig i tiden, for vores skyld. Han åbenbarede sig for Moses i en brændende tornebusk. Og mange år senere var der en ypperstepræst, der spurgte en simpel og helt almindeligt udseende mand: "Er du Guds søn?" Og mandens svar var 'ja'.

"Det er jeg" svarede Jesus i forhøret hos ypperstepræsten natten mellem skærtorsdag og langfredag. I Jesu svar klinger præcis de samme ord, som er i Guds svar til Moses på spørgsmålet om Guds navn 'Jeg ER'. Og det er derfor Jesus anklages for gudsbespottelse, fordi han bruger Guds navn om sig selv. Jeg ER!

Men det var faktisk ikke første gang, Jesus gjorde det. I dagens evangeliefortælling, som handlingsmæssigt ligger forud for påsken, dér bruger Jesus de samme ord: Jeg er – vejen, sandheden og livet.

I Jesus taler og virker og ER den evige Gud Herren. I Jesus ER Gud i sin menneskelige åbenbaring, således at vi bedre kan kende Gud Herren. Skulle Gud åbenbare sig i sin guddommelighed, ville det ikke være muligt for os at se, høre og kende Gud. Derfor går Gud andre veje. I tornebusken ser og

hører Moses sine fædres Gud. I Jesus ser og hører disciplene og vi Gud Herren.

Og derved kender vi også Gud. Den opfattelse har Jesus i hvert tilfælde: ”Kender I mig, vil I også kende min far. Og fra nu af kender i ham og har set ham.” siger Jesus.

Vi ser altså Gud gennem Jesus, som kendes ved at kalde sig selv med Guds navn, fordi Gud Er Jesus.

Det har stor betydning for mig i mit virke som præst og i mit liv som troende kristen. Det har stor betydning, at jeg er kendt af Gud og kan kende Gud Herren. Derved kan vi gøre fælles sag om mit liv. Derfor har det stor betydning, at Gud Herren ER.

Gud ER i vor hverdag, hvor Han ser vore lidelser, hører vore skrig og lægger sig vort liv på sinde.

I Jesu menneskelige skikkelse har Herren vist os vejen til den evige Guds evige væren. Jesus er vejen. Han er sandheden. Han er livet. Ingen kommer til Gud Fader uden at gå gennem Jesus. Det betyder, at vi ikke kan hengive os til det guddommelige uden også og først at hengive os til dennes menneskelighed i Jesus. Vi kan ikke være fuldt og helt kristne mennesker uden også at tro det om Kristus, som han siger om sig selv. Ja, der er ikke givet os noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved ud over Jesus-navnet. Vi kender ikke Gud og Hans frelse, hvis ikke vi kender Jesus.

I ham kan vi kende Gud i vore liv. I Jesus kan vi gøre fælles sag med Gud om vore liv, som Gud gør fælles sag med os om vore liv, altså kender os, gennem Jesus. Derfor blev vores synd og skyld hans sag, og hans frelser- og forsonergerning ved

korset og opstandelsen påskemorgen bliver vores. Gud og vi gør i Jesus fælles sag om vort liv, vor død og vor opstandelse.

I Jesus er vi blevet givet et billede, som både er evighedens rum og væren, og tidens begrænsning. I Jesus er vi blevet givet den frelser, der rummer evigheden i sig, og lægger sig vort liv i timeligheden på sinde.

Derfor giver det mening at bære et lille barn til Gud i dåben. Et lille barn bæres til Gud Herren, som ER. Et lille barns liv lægger Gud sig på sinde. Et lille barns frelse er gyldig, fordi Gud kender barnet. Og dåben er begyndelsen på barnets og Guds fælles sag om barnets liv. Dåben er begyndelsen på barnets kendskab til Gud Herren ved Helligåndens virke ved troen på Jesus.

I nadveren viser Jesus os det samme, at vort liv ligger ham på sinde. Det liv, hvori han ser og hører os. Det liv, der må have evighedens væren som perspektiv, fordi vi i troen kender vejen, sandheden og livet: Jesus.

Da Gud lagde sig sit folks liv på sinde, handlede Han og sendte Moses for at føre Guds folk ud af Egyptens slaveri. Jesus ER for at føre os ud af tidens slaveri.

Tidens slaveri, fordi tiden fastholder os i et før og efter. Og ustandseligt prøver vi altid at forholde os til dette. Vi var noget i går, og vi vil gerne være noget i morgen. Men det eneste, der rigtig gælder er, at vi er nu.

Og det er i dette, at det er vigtigt, at vi ikke bare er kendt af Gud, men også, at vi kender vejen, sandheden og livet, og deri kender Gud. Derfor er det også vigtigt, at vi husker, at vi er døbt. Jeg er døbt – og det er ligegyldigt, at jeg blev døbt d.

1/9-63 i Rungsted Kirke. Jeg er døbt, og deri er min livsskæbne for i morgen og alle følgende dage, hvis de kommer – ligegyldig. Det er nu, det er vigtigt, at jeg er døbt. Det er nu, det er vigtigt, at jeg kender Gud Herren, der har lagt sig mit liv på sinde og kender mig.

Her i tiden vil det betyde meget for os, at vi ikke bare er set og hørt, men også kendt af vore medmennesker. Men det betyder mere og har større perspektiver, om vi er kendt af Gud, end om oldebarn og oldemor har kendt hinanden. Når vi gør fælles sag med Gud om vort liv, da er livet ikke en tidsmæssig begrænsning, men en rumlig udfoldelse. Da er døden ikke tidens grænse, men i opstandelsen med Frelseren Jesus er det tidens ophævelse. Deri er vejen, deri er sandheden, deri er livet.

I Jesus Kristus har Gud Herren lært os at kende Ham som vores himmelske far med de mange boliger. Og der er en til hver af os. Og en dag skal vi være, hvor Jesus er. Indtil den dag, skal vi være trygge i, at han ER, hvor vi er!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen